

Bonden og djævelen

Fra Grimms Eventyr.

Der var engang en rigtig fiffig bonde. Der er mange morsomme ting at fortælle om ham, men den bedste er dog historien om, hvordan han fik narret djævelen.

En dag havde bonden arbejdet ude på marken, mørket faldt på, han skulle til at gå hjem. Da så han, at der midt ude på marken lå en bunke glødende kul, og da han gik derhen, opdagede han, at der sad en lille, sort djævel ovenpå. »Du sidder vel og vogter en skat,« sagde bonden. »Ja, det gør jeg,« svarede djævelen, »og her er mere guld og sølv, end du har set i dine levedage.« »Skatten ligger på min mark og tilhører mig,« sagde bonden. »Du skal også få den,« sagde djævelen, »hvis du i to år vil give mig halvdelen af, hvad der vokser på marken. Jeg har penge nok, men jeg vil gerne have jordens frugter.« Det gik bonden ind på. »Men for at vi ikke skal komme op at skændes om delingen,« sagde han, »så skal du have, hvad der er over jorden, og jeg, hvad der er under.« Djævelen syntes godt om forslaget. Den listige bonde havde imidlertid sået roer. Da høsten kom, indfandt djævelen sig for at få sin del, men der var ikke andet end gule, visne blade, og bonden gravede nok så fornøjet sine roer op. »Nu har du fået det bedste denne gang,« sagde djævelen, »men sådan skal det ikke gå igen. Det er nu dit, hvad der er over jorden, og mit, hvad der er under.« »For min skyld gerne,« sagde bonden. Men da såtiden kom, såede bonden ikke roer, men hvede. Da den blev moden, gik bonden ud på marken og mejede de fulde strå af lige ved jorden. Da djævelen kom, fandt han ikke andet end stubbene, og rasende for han ind i en klippehule. »Sådan narrer man en gammel ræv,« sagde bonden og gik hen og hentede skatten.